

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๒

วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๐๓

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: วันนี้
มีสมาชิกมาประชุม ๑๕๗ คน ครบองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน
สภาจะแจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันนี้ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๒๐
มีท่านผู้ใดจะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการ
ใดบ้าง

(ไม่มีสมาชิกขอเปลี่ยนแปลงประ-
การใด)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มี
ต่อว่าที่ประชุมรับรองรายงานประชุมสภา
ร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๒๐

ระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี
พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

บันทึก

หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์
อันมีศักดิ์รามาธิบดี พ.ศ.

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดีที่ใช้อยู่ขณะนี้
กำหนดวิธีการปฏิบัติไว้ไม่เหมาะสมแก่ภาวะปัจจุบัน สมควรที่จะปรับปรุงพระราชบัญญัติ
เกี่ยวกับเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้เสียใหม่เช่นเดียวกับที่ได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติเครื่อง
ราชอิสริยาภรณ์ต่าง ๆ เมื่อปี ๒๔๘๔ เพื่อให้ได้พระราชทานต่อไป.

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

๒๘๗๐

(สำนั)

ร่างพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

มาตรา ๔ พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประธานของเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี และทรงไว้ซึ่งพระราชนาจอที่จะพระราชทานและเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์

มาตรา ๕ เครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้สำหรับพระราชทานแก่ผู้ทำความดีความชอบเป็นพิเศษ และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ราชการทหารไม่ว่าในยามสงบหรือยามสงครามตามที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควร

มาตรา ๖ ผู้มีเกียรติยศของต่างประเทศอาจได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้ได้นอกเหนือจากบทบัญญัติมาตรา ๕

มาตรา ๗ เครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้แบ่งเป็น ๖ ชั้น มีนามดังต่อไปนี้

ชั้นที่ ๑ เสนาภคมาติ

อักษรย่อ พ.ร.

ชั้นที่ ๒ มหาโยธิน

อักษรย่อ ม.ร.

LIRT

ชั้นที่ ๖ เหรียญรามมาลา

เหรียญมีลักษณะเช่นเดียวกับเหรียญรามมาลาเต็มกล่ากลางสมร แต่ไม่มีเครื่องหมายพระราชมารดาที่แพรแถบ ประดับที่หน้าอกเล็กเบื้องซ้าย

มาตรา ๙ ผู้ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้ ตั้งแต่ชั้นที่ ๔ ขึ้นไป ให้มีประกาศที่บันทึกรถลงพระปรมาภิไธย และประทับพระราชลัญจกร ส่วนผู้ที่ได้รับพระราชทานชั้นที่ ๕ และที่ ๖ จะได้ประกาศนามในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ เมื่อผู้ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้วายชนม์ ผู้รับมรดกจะต้องส่งเครื่องราชอิสริยาภรณ์คืนภายในกำหนดสามสิบวัน ถ้าส่งคืนไม่ได้ด้วยประการใด ๆ กองมรดกจะต้องรับผิดชอบ

มาตรา ๑๑ เมื่อผู้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้ได้รับพระราชทานชั้นสูงขึ้น ผู้รับพระราชทานต้องส่งคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นรอง หรือในกรณีที่ยังเรียกเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้คืนตามความในมาตรา ๙ ถ้าผู้รับพระราชทานส่งคืนไม่ได้ด้วยประการใด ๆ ผู้รับพระราชทานต้องชำระค่าเครื่องราชอิสริยาภรณ์นั้น

มาตรา ๑๒ บรรดาผู้ซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมีสิทธิและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

มาตรา ๑๓ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงศ์ประพันธ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้มีศักดิ์รามาริบัติ พ.ศ. โดยมีหลักการและเหตุผล ดังนี้

หลักการ ประการแรกกฎหมายว่าด้วยเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้มีศักดิ์รามาริบัติ

เหตุผล โดยที่พระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้มีศักดิ์รามาริบัติที่ใช้

ขณะนั้น กำหนดวิธีปฏิบัติไว้ไม่เหมาะสมแก่ภาวะปัจจุบัน สมควรที่จะปรับปรุงพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้เสียใหม่เช่นเดียวกับที่ได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่าง ๆ เมื่อปี ๒๔๘๔ เพื่อที่จะได้พระราชทานต่อไป

(ไม่มีสมาชิกลบไปราย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปราย ข้าพเจ้าขอมติที่

LIRT

ประชุมเห็นว่า สมควรจะรับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรแก่หลักการ โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น (ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มีเป็นอันว่าที่ประชุมเห็นลงมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

รัฐบาลจะเสนอคณะกรรมการอะไร พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงศัประพันธ์ (รองนายกรัฐมนตรี): รัฐบาลขอเสนอกรรมการสามัญ ชุดการปกครอง

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: รัฐบาลขอเสนอสังกรรมาธิการสามัญ ชุดการปกครอง มีท่านผู้ใดขัดข้อง

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มีเป็นอันว่าทั้งกรรมาธิการสามัญ ชุดการปกครอง กำหนดการแปรญัตติภายในวัน พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงศัประพันธ์ (รองนายกรัฐมนตรี): ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: รัฐบาลขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มีเป็นอันว่าให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

บันทึก

หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.

หลักการ

จัดตั้งกองทุนขึ้น เพื่อสงเคราะห์การทำสวนยาง

เหตุผล

โดยที่สวนยางในประเทศไทยส่วนมากเป็นส่วนเก่า และเป็นยางที่มีเขี้ยวพันธุ์ดี เป็นเหตุให้การผลิตยางไม่ได้ผลตามที่ควรจะได้ และโดยที่การแก้ไขสภาพที่เป็นอยู่ดังกล่าวให้ดีขึ้น ต้องกระทำให้ด้วยการปลูกยางพันธุ์ดีแทนยางเก่า จึงสมควรให้มีกฎหมายจัดตั้งกองทุนขึ้นเพื่อใช้จ่ายในการนี้.

LIART

“สวนขนาดใหญ่” หมายความว่า สวนยางที่มีเนื้อที่ตั้งแต่สองร้อยห้าสิบไร่ขึ้นไป

“เจ้าของสวนยาง” หมายความว่า ผู้ทำสวนยาง และมีสิทธิได้รับผลผลิตจากต้นยางในสวนยางที่ทำนั้น

“ยาง” หมายความว่า น้ำยาง ยางแผ่น ยางเครฟ ยางก้อน เศษยาง หรือยางในลักษณะอื่นใดอันผลิตขึ้นหรือได้มาจากส่วนใด ๆ ของต้นยาง แต่ไม่รวมถึงวัตถุประดิษฐ์จากยาง

“การปลูกแทน” หมายความว่า การปลูกยางพันธุ์ดีหรือไม่ยืนต้นชนิดอื่นแทนต้นยางเก่าทั้งหมดหรือบางส่วน

“เจ้าพนักงานสงเคราะห์” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีประจำศกแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานสงเคราะห์

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสงเคราะห์การทำสวนยาง

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองหนึ่งประกอบด้วยเงินสงเคราะห์ ซึ่งส่งมอบตามความในพระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการจัดทำสวนยางที่ได้ผลน้อยให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

ผู้จะได้รับการสงเคราะห์ ต้องเป็นเจ้าของสวนยางที่มีต้นยางอายุกว่ายี่สิบห้าปีขึ้นไป หรือต้นยางทรุดโทรมเสียหาย หรือต้นยางที่ได้ผลน้อย

การสงเคราะห์ต้องจัดทำด้วยการปลูกแทน โดยจ่ายให้แก่เจ้าของสวนยางซึ่งยางพันธุ์ดี พันธุ์ไม่ยืนต้น พันธุ์พืช บัญ เครื่องมือเครื่องใช้ จัดบริการอย่างอื่นช่วยเหลือหรือจ่ายเงินให้ก็ได้ ทั้งนี้ จะจัดให้อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้

มาตรา ๕ บุคคลใดส่งยางออกนอกราชอาณาจักร ต้องเสียเงินสงเคราะห์ตามระเบียบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และตามอัตราที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดเป็นครั้งคราวในราชกิจจานุเบกษา โดยถือเกณฑ์ยางแผ่นรวมคว้นเป็นมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าราคามาตรฐานของยางแผ่นรวมคว้นอยู่ในระดับไม่เกินกิโลกรัมละสิบบาท ให้กำหนดอัตรารเงินสงเคราะห์ไม่เกินกิโลกรัมละห้าสิบบาท

(๒) ถ้าราคามาตรฐานของยางแผ่นรวมคว้นสูงกว่ากิโลกรัมละสิบบาท จะกำหนดอัตรารเงินสงเคราะห์สูงกว่ากิโลกรัมละห้าสิบบาทก็ได้ โดยเพิ่มอีกไม่เกินร้อยละสิบของส่วนราคาที่สูงกว่าสิบบาทก็ได้

ราคามาตรฐานของยางแผ่นรมควันตึงกล้าวข้างต้น หมายถึงราคาที่ซื้อขายกันภายในประเทศ ประกอบกับราคาที่ซื้อขายกันในต่างประเทศ หรือราคาที่กัมพูชาหรือศรีลังกาประกาศกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยพิธีการค้าศุลกากรอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่างประกอบกัน ยางในลักษณะหรือประเภทอื่นใด นอกจากน้ำยาง เช่น ยางเครพ ยางผึ่งแห้ง ยางก้อน เศษยาง รัฐมนตรีจะประกาศกำหนดอัตราเงินสงเคราะห์ที่ผู้ส่งออกต้องเสียโดยเฉพาะ ต่ำกว่าหรือสูงกว่าอัตราเงินสงเคราะห์ที่ผู้ส่งยางแผ่นรมควันออกต้องเสียก็ได้ แต่ในกรณีที่จะประกาศกำหนดอัตราสูงกว่า ห้ามมิให้กำหนดสูงกว่าร้อยละยี่สิบของอัตราเงินสงเคราะห์สำหรับยางแผ่นรมควัน หากมิได้ประกาศระบุกำหนดอัตราไว้โดยเฉพาะ ให้ผู้ส่งออกเสียเงินสงเคราะห์ในอัตราเดียวกับยางแผ่นรมควัน

เงินสงเคราะห์ที่ผู้ส่งน้ำยางออกนอกราชอาณาจักร ต้องเสีย ให้กำหนดตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- (๑) น้ำยางสดให้ถือเสมือนเป็นยางแผ่นรมควัน โดยให้ลดน้ำหนักลงร้อยละหกสิบห้าของน้ำหนักน้ำยาง
- (๒) น้ำยางข้นให้ถือเสมือนเป็นยางแผ่นรมควัน โดยลดน้ำหนักลงร้อยละยี่สิบของน้ำหนักน้ำยาง

ยางที่ส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อเป็นตัวอย่าง ซึ่งมีน้ำหนักน้อยกว่าไม่เกินห้ากิโลกรัม หรือยางที่ทางราชการเป็นผู้ส่งเพื่อประโยชน์ใดๆ อันมีใช้เพื่อการค้า จะมีน้ำหนักเท่าใดก็ตาม ไม่ต้องเสียเงินสงเคราะห์

มาตรา ๖ เงินสงเคราะห์ที่เก็บได้ตามมาตรา ๕ ให้ส่งมอบกองทุนสงเคราะห์ผู้ทำสวนยาง และให้ใช้จ่ายในกิจการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยเฉพาะ

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการสงเคราะห์ผู้ทำสวนยางเรียกโดยย่อว่า “ก.ส.ย.” ประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่าแปดคน และไม่เกินสี่สิบคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ในจำนวนนี้ให้มีอธิบดีกรมกสิกรรมเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง การแต่งตั้งคณะกรรมการให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

คณะกรรมการจะแต่งตั้งกรรมการคนใดคนหนึ่ง หรือบุคคลอื่นเป็นเลขานุการคณะกรรมการก็ได้

มาตรา ๘ ประธานกรรมการและกรรมการอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่ง คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการหรือกรรมการอีกได้

LIRT

มาตรา ๙ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๘ ประธานกรรมการ และกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ภาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีสั่งปลดให้ออก
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับความจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่คดีความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

เมื่อประธานกรรมการหรือกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน

ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งตามความในวรรคก่อน อยู่ในตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๐ ในการประชุมคณะกรรมการทุกคราว ต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมครั้งใด ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือตำแหน่งประธานกรรมการได้ว่างลง ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการตัวถ่วงคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมครั้งนั้นแทน

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้เด็ดขาดขวางมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) ดำเนินกิจการสงเคราะห์การทำสวนยาง
- (๒) วางข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการเงินและการบริหารงาน เพื่อดำเนินการสงเคราะห์การทำสวนยาง
- (๓) วางข้อบังคับโดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าด้วยการบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การเลื่อนขึ้นเงินเดือน การกักเงินเดือน การลดเงินเดือน วินัยของผู้ที่ทำงาน ตลอดจนกำหนดอัตรา ตำแหน่ง เงินเดือน ค่าจ้าง ค่าพาหนะ เบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าบ้านหรือที่พัก และเบี้ยเลี้ยงชีพ หรือเงินทดแทนเมื่อออกจากงาน

LIRT

มาตรา ๑๒ ประธานกรรมการ กรรมการ และเลขานุการ คณะกรรมการ อาจได้รับค่าพาหนะ เบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าที่พัก และค่าตอบแทน หรือเบี้ยประชุมตามที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๓ ให้คณะกรรมการจัดสรรเงินสงเคราะห์ที่เก็บได้ตามมาตรา ๕ ดังต่อไปนี้

(๑) จำนวนร้อยละห้าสำหรับใช้จ่ายในการดำเนินงานค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับกิจการยาง ในอันที่จะเป็นประโยชน์แก่เจ้าของสวนยางโดยเฉพาะ มอบไว้ให้แก่กรมกสิกรรมเป็นงวด ๆ ตามที่รัฐมนตรีกำหนด

(๒) จำนวนไม่เกินอีกร้อยละห้า ให้ตั้งเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงานการสงเคราะห์การทำสวนยาง หากเงินจำนวนที่ตั้งไว้นี้ไม่พอจ่ายในงานต่างๆดังกล่าว ให้รัฐบาลตั้งรายจ่ายเพิ่มเติมในงบประมาณประจำปีตามความจำเป็น

จำนวนเงินนอกจากที่ได้จัดสรรตาม (๑) และ (๒) ให้ตกเป็นเงินที่จัดสรรไว้เพื่อสงเคราะห์เจ้าของสวนยางตามความในพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น และจะจ่ายเพื่อการอื่นใดมิได้

มาตรา ๑๔ เงินสงเคราะห์ที่ได้จัดสรรไว้เพื่อสงเคราะห์เจ้าของสวนยาง ตามมาตรา ๑๓ วรรคท้ายนี้ ให้แบ่งส่วนสงเคราะห์เจ้าของสวนยางแต่ละปี ตามประเภทของสวนยางดังต่อไปนี้

ประเภทสวนขนาดใหญ่	ไม่เกินร้อยละห้า
ประเภทสวนขนาดกลาง	ไม่เกินร้อยละสิบ
ประเภทสวนขนาดเล็ก	ไม่เกินร้อยละสิบห้า

แต่ถ้าสวนประเภทใดประเภทหนึ่ง มีผู้ได้รับการสงเคราะห์น้อยกว่าส่วนที่กำหนด ให้คณะกรรมการมีอำนาจพิจารณาแบ่งส่วนที่เหลือไปเพิ่มให้แก่สวนประเภทอื่นได้

เจ้าของสวนยางประเภทเดียวกันอาจได้รับการสงเคราะห์มากน้อยกว่ากัน หรืออาจได้รับการสงเคราะห์ก่อนหลังกัน หรืออาจไม่ได้รับการสงเคราะห์ก็ได้ ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการจัดสรรตามกำลังเงินสงเคราะห์ที่จัดสรรไว้ และโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่จะพึงได้จากการเพิ่มปริมาณผลจากต้นยางเป็นส่วนรวม

มาตรา ๑๕ เจ้าของสวนยางผู้ใดประสงค์จะขอรับการสงเคราะห์ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ยื่นคำขอรับการสงเคราะห์ต่อเจ้าพนักงานสงเคราะห์ประจำท้องที่ที่สวนยางนั้นตั้งอยู่ ตามแบบวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

LIRT

ในกรณีที่ผู้ขอรับการสงเคราะห์เป็นผู้ทำสวนยางในที่ดินที่ตนเช่าจากบุคคลอื่น ผู้ขอรับการสงเคราะห์ต้องแสดงต่อเจ้าพนักงานสงเคราะห์ให้เห็นที่พอใจด้วยว่า ผู้ให้เช่า ได้ให้ความยินยอมในการที่ตนขอรับการสงเคราะห์ด้วยแล้ว

เพื่อประโยชน์ในการสำรวจตรวจสอบของคณะกรรมการในการพิจารณาให้การสงเคราะห์ ผู้รับการสงเคราะห์ต้องอำนวยความสะดวกและการปฏิบัติการตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความจำเป็น

มาตรา ๑๖ เจ้าของสวนยางที่มีขนาดไม่เกินสิบห้าไร่ อาจขอรับการสงเคราะห์ด้วยการสร้างสวนยางขึ้นใหม่ด้วยยางพันธุ์ดี มีขนาดเกินสิบห้าไร่ก็ได้ ในกรณีดังกล่าวนี้ ถือว่าเป็นการขอรับการสงเคราะห์เพื่อการปลูกแทนตามความในพระราชบัญญัตินี้ แต่การสงเคราะห์ที่จะพึงได้รับให้มีปริมาณเพียงเท่าที่พึงได้รับสำหรับสวนยางที่มีอยู่แล้วเท่านั้น

มาตรา ๑๗ เจ้าของสวนยางผู้ได้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติตามที่ผิดฝ่าฝืนกฎกระทรวง ข้อบังคับ ระเบียบหรือคำสั่งของคณะกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งการตามความในพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ระงับการสงเคราะห์เสียได้

มาตรา ๑๘ เงินสงเคราะห์ที่เจ้าของสวนยางได้รับสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ได้รับยกเว้นไม่ตกถึงเสียภาษีอากรและค่าธรรมเนียมใด ๆ

มาตรา ๑๙ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการในคณะกรรมการ เจ้าพนักงานสงเคราะห์ และบุคคลที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากคณะกรรมการ มีอำนาจดังต่อไปนี้

- (๑) เข้าไปในสวนยางที่เจ้าของสวนยางขอรับการสงเคราะห์ และที่ดินที่เกี่ยวเนื่องกับสวนยางนั้น เพื่อทำการสำรวจตรวจสอบและรังวัด
- (๒) มีหนังสือเรียกเจ้าของสวนยางผู้ขอรับการสงเคราะห์และบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุควรเชื่อว่าอาจให้ข้อเท็จจริงใด ๆ เกี่ยวแก่การที่จะเป็นประโยชน์แก่การปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้มาใช้ต่อยก่า
- (๓) มีหนังสือเรียกให้บุคคลดังกล่าวใน (๒) ส่งหรือแสดงเอกสารใด ๆ อันมีเหตุควรเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่การปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๐ ภายในกำหนดเวลาไม่ช้ากว่าเก้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีปฏิทินทุกปี ให้คณะกรรมการจัดทำบัญชีแสดงฐานะการเงิน โดยมีคำรับรองการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และทำรายงานแสดงผลการปฏิบัติงานเสนอต่อรัฐมนตรี

LIART

ให้รัฐมนตรีจัดให้มีการประกาศบทมูล และรายงานดังกล่าวในวรรคก่อน ในราชกิจจานุเบกษาโดยมิชักช้า

มาตรา ๒๑ ผู้ใดกระทำความผิดใดๆ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่เสียเงินสงเคราะห์ตามกฎหมายตรา ๕ หรือเพื่อเสียเงินสงเคราะห์น้อยกว่าที่ควรเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสิบเท่าของเงินสงเคราะห์ที่ต้องชำระ แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่กรรมการในคณะกรรมการเจ้าพนักงานสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการในการปฏิบัติการตามมาตรา ๑๔ (๑) หรือไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกซึ่งบุคคลดังกล่าวได้เรียกตามมาตรา ๑๔ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสงเคราะห์และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

พระยารัตนการีย์นิพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. โดยมีหลักการและเหตุผล ดังต่อไปนี้

หลักการ จัดตั้งกองทุนขึ้น เพื่อสงเคราะห์การทำสวนยาง

เหตุผล โดยที่สวนยางในประเทศไทยส่วนมากเป็นสวนเก่า และเป็นยางที่มีใช้ยางพันธุ์ดี เป็นเหตุให้การผลิทยางไม่ได้ผลตามที่ควรจะได้ และโดยการแก้ไข

สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันให้ดีขึ้น ต้องกระทำด้วยการปลูกยางพันธุ์ดีแทนยางเก่า จึงสมควรให้มีกฎหมายจัดตั้งกองทุนขึ้นเพื่อใช้จ่ายในการนี้

นายบุญชนะ อัดถาวร : กระผมตรวจทั้งหลักการเหตุผลและคำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นทางความคิด กระผมเห็นด้วย และเชื่อว่าสมาชิกทุกท่านก็คงจะมีความเห็นทวนองเดียวกัน เพราะว่าถ้าการที่จะเก็บเงิน จะเรียกว่า เงินสงเคราะห์หรือเงินภาษีก็ตาม

LIRT

จากสินค้าขาออกบางประเภท เพื่อจะนำไปใช้ในการส่งเสริมผลผลิต ให้เรามีสินค้าส่งออกมากขึ้น ขอบด้วยเหตุผลและหลักวิชาการ ประเทศต่าง ๆ ก็ได้ทำสำเร็จมาแล้ว เช่น ประเทศสิงคโปร์ก็ได้เก็บเงินภาษีขาออกเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย เพื่อส่งเสริมใบชา และกระผมทราบด้วยว่า ในประเทศฟิลิปปินส์ก็ได้ใช้วิธีการอย่างเดียวกันนี้ สำหรับสินค้ามะพร้าวก็สำเร็จผลเช่นเดียวกัน แต่ข้อที่กระผมรู้สึกขังใจและไม่ค่อยสนิทใจก็คือว่า ทำไมรัฐบาลจึงออกกฎหมายส่งเสริมเฉพาะในเรื่องยาง ในเมื่อก่อนเป็นแต่เพียงสินค้า ซึ่งส่งออกไปต่างประเทศเพียงประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นเอง ข้าราชการส่งออกถึงทั้ง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ และมีสินค้าสำคัญอื่น ๆ อีก เช่น ติบูก เราได้ส่งออกประมาณ ๔ ถึง ๘ เปอร์เซ็นต์ ไม่สักประมาณ ๓ ถึง ๔ เปอร์เซ็นต์ แล้วเวลานี้ข้าวโพดก็เป็นสินค้าสำคัญรองลงไปเกือบจะเป็นลำดับที่ ๓ และส่งออกประมาณ ๕ ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ และความสำคัญองข้าวโพดนี้ก็จะมีมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ กระผมคิดว่าแทนที่จะออกกฎหมายฉบับเดียวให้ไปส่งเสริมเฉพาะสินค้าประเภทเดียว มันน่าจะเป็นอย่างออกกฎหมายฉบับเดียวให้คุ้มถึงให้มีขอบเขตที่จะสนับสนุนผลผลิตอย่างอื่น เช่น ข้าว ติบูก ยาง ข้าวโพด ไม้ และสินค้าอื่น ๆ

อีก รายละเอียดก็เอาไว้ในพระราชกฤษฎีกาหรือกฎกระทรวง ก็จะทำให้ อันนี้กระผมก็ขอเสนอเพื่อพิจารณา ถ้าหากจะสามารถทำได้ก็เป็นการดีและสะดวก แทนที่จะออกกฎหมายแต่ละฉบับ ๆ ไปเพื่อจะสนับสนุนส่งเสริมสินค้าแต่ละอย่างก็จะเป็นการเสียเวลามาก อีกประการหนึ่ง กระผมรู้สึกว่าจะมีความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ ก็เพื่อจะส่งเสริมการผลิตซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาเศรษฐกิจนั่นเอง แทนที่จะมาเขียนไว้ในกฎหมายนี้ เขาอาจจะทำได้โดยง่าย ๆ เช่นว่าปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติที่กักอัตราศุลกากรขึ้นอัตราภาษีขึ้นไปตามความประสงค์ของรัฐบาล แล้วก็วางโครงการเศรษฐกิจ ซึ่งรัฐบาลกำลังดำเนินการอยู่นั้นให้แน่นอน เพราะว่าการที่เราจะทำอะไรให้สำเร็จผลแน่นอนในเวลารวดเร็ว นั้น ไม่มีวิธีการใดที่จะทำการทำโครงการขึ้นมาให้แน่นอน วางจุดหมายวัตถุประสงค์ กำหนดนโยบาย แล้วก็วิธีปฏิบัติทั้งทางการเงิน การบุคคล และอื่นๆ เราก็จะสามารถทำได้ดีกว่าวิธีที่จะออกกฎหมายฉบับเดี่ยวนั้น สำหรับอีกประการหนึ่งกระผมได้ตรวจดูในมาตรา ๑๓ ได้กำหนดไว้ว่า เงินที่เก็บได้ก็จะเอาไปใช้ในการบริหารทั่ว ๆ ไป นั่นอย่างหนึ่ง แล้วก็ช่วยให้แก่เจ้าของสวนยาง เพื่อประโยชน์ในการที่จะเพิ่มผลผลิตในเรื่องยางนี้ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งก็คือ เพื่อจะใช้เงินนี้ในการค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับยาง อันนี้กระผมรู้สึกว่าการทางนี้อาจจะมีความหมายแคบก็ได้ กว้างก็ได้ ไม่ทราบว่ารัฐบาลมีความมุ่งหมายอย่างแคบหรืออย่างกว้าง ถ้ามีความมุ่งหมายเพียงเพื่อเป็นการทดลองหรือรีเสิร์ช (Research) เกี่ยวกับยาง หมายความว่า เป็นไปในทางวิทยาศาสตร์ แต่ความจริงนั้นการที่เราจะเพิ่มผลผลิตมาก ๆ แต่ในขณะเดียวกันเราไม่ทำการวิจัยหรือค้นคว้าเกี่ยวกับการทดลองหรือการที่จะใช้อย่างไรเป็นประโยชน์อย่างอื่นในประเทศไทย เช่นค้นคว้าว่าเราจะใช้ยางทำถนนแทนยางมะคอกได้หรือไม่ เราจะใช้อย่างไรเป็นกระเบื้องปูหลังคาได้หรือไม่ เพื่อที่จะให้มีการใช้ยางนี้ให้มากขึ้น เพราะว่าการผลิตกับการที่จะใช้หรือการที่จะหาตลาดนี้เป็นของคู่กัน อันนี้ถ้าทางรัฐบาลจะกรุณาไปปรึกษารับความหมายของคำว่า “กิจการยาง” ให้ทราบได้ก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

พระยาอรการีย์นพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : รัฐบาลขอขอบกู่ท่านสมาชิกทั้งลงไปเมื่อนี้ ที่ท่านมีความเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยเห็นว่าการตราพระราชบัญญัตินี้จะเป็นประโยชน์ ในข้อสงสัยของท่านที่ว่า ทำไมรัฐบาลจึงออก

กฎหมายเฉพาะการสงเคราะห์การทำสวนยาง ความจริงนั้นถ้าจะมีกฎหมายเป็นกลางๆ ก็คือว่า สงเคราะห์การทำกิจกรรมโดยทั่วไป เมื่อจะสงเคราะห์อะไรก็ทำได้ จะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่านั้น ในเรื่องการสงเคราะห์การกรณการมีรัฐบาลก็ได้ปฏิบัติอยู่ ก็สงเคราะห์ไปทุกอย่างไม่ว่าข้าวหรือข้าวโพด นี้ก็ทำทุกอย่าง แต่ว่าที่ยอกกฎหมายเฉพาะยางนี้เกิดโดยเหตุที่ว่า การที่จะปลูกยางขึ้นใหม่แทนของเก่ามันเป็นเรื่องที่ต้องการใช้ทุนใช้รอนมาก ถ้าไม่มีกฎหมายให้รัฐบาลในการที่จะเก็บเงินค่าส่งออกเพื่อมาใช้ในการนี้แล้ว เราไม่มีงบประมาณเพียงพอที่จะมาทำการนี้ได้ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการสงเคราะห์การสวนยางนี้ โดยเฉพาะขึ้น ที่นี้ในการที่ท่านกล่าวว่า เราอาจจะทำได้โดยการขึ้นภาษีศุลกากรหรือไม่จะต้องมาออกกฎหมายนั้น ความจริงในการเก็บภาษีขาออกศุลกากรนี้รัฐบาลก็ได้เก็บอยู่แล้ว แต่ว่าอัตราที่เก็บนั้นเป็นอัตราที่ต่ำมาก ครั้นเราจะขึ้นอัตรายางขึ้น ผู้ส่งออกซึ่งยางก็ขึ้นภายในการส่งออกนั้นนั้นก็ทำได้เหมือนกัน จริงอยู่แต่ว่าภาษีที่เก็บมาเงิน ไม่ได้คืนไปยังเจ้าของสวนยาง ถ้าเราทำไปโดยวิธีนั้น กล่าวคือว่าเมื่อเก็บเงินเข้ามา เงินที่ได้มาก็ต้องมาใช้ในกิจการทั่ว ๆ ไปไม่ใช่เอามาสะสมไว้เพื่อใช้ประโยชน์แก่เจ้าของสวนยาง นี้เราจะทำ

LIERT

โดยวิธีนั้นก็ไม่มีผลความประสงค์เราต้องการ
เอาเงินที่เก็บมานี้ร้อยละ ๕๐ เราจะคั่งกิน
ให้แก่เจ้าของสวนยางเขา โดยวิธีที่ให้ปลูก
ยางใหม่ ซึ่งเป็นยางพันธุ์ดีแทนยางเก่า ซึ่ง
เขาจะได้รับประโยชน์จากเงินที่เสียมานั้น
ทุกไป จึงจำเป็นที่จะต้องบัญญัติเป็น
กฎหมายพิเศษอย่างนี้โดย ไม่ใช่วิธีที่จะไป
ขึ้นอากรขาออก ส่วนข้อข้องใจของท่าน
ในประการที่ ๓ นี้มีบอกว่าในการดำเนินงาน
นี้ก็ยังมีอยู่ปรากฏตามมาตรา ๑๓ กรม
กสิกรรมจะต้องใช้เงินนี้ใช้จ่ายในการทด
ลองการยางตัวนั้นท่านสงสัยว่า คำว่า การ
ยางนี้ จะมีมีความหมายกว้างไปถึงการ
พิจารณาถึงการที่จะใช้ยางให้เป็นประโยชน์
ในทางใด ๆ ด้วยหรือไม่ เป็นต้นว่า มาทำ
ถนนอะไรมีรัฐบาลขอเรียนว่าเงิน ๕ เปอร
เซ็นต์นี้จะให้แก่กรมกสิกรรมเพื่อค้นคว้า
ทดลองในการยางนี้ ถ้ามีความหมายกว้าง
อย่างที่ท่านว่าเงิน ๕ เปอรเซ็นต์นี้ไม่พอ ๕
เปอรเซ็นต์นั้นเราหัดมาเฉพาะค้นคว้าในการ
ที่จะหายางดีในการที่จะเป็นประโยชน์แก่
เจ้าของสวนยาง ในการปลูกยางเท่านั้น
ส่วนในการที่จะหาตลาดยางก็ดี หรือส่วน
การที่จะใช้ยางให้เป็นประโยชน์ว่า ยางจะ
ทำอะไรได้บ้างนอกจากที่ทำอยู่แล้วก็ เห็น
เป็นหน้าที่ของราชการส่วนอื่น ไม่ใช่กรม
กสิกรรม ก็ขอเรียนว่าที่หักไว้ร้อยละ ๕
เพื่อที่จะให้กรมกสิกรรมดำเนินงานเฉพาะ

ในการที่จะทดลองหาวิธีการให้เหมาะสม
เพื่อประโยชน์แก่เจ้าของสวนยางที่เขาเสีย
เงินตามกฎหมายนี้เท่านั้น

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้า
เป็นผู้หนึ่ง ซึ่งสนับสนุนหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้เป็นอย่างยิ่ง ความจริง
พระราชบัญญัติทำนองนี้หรือกฎหมายทำ
นองนี้ควรจะได้มีมาหลายปี หรือว่านับ
เป็น ๑๐ ปีขึ้นไปแล้วซึ่งหากได้มี สวน
ยางของเรา ก็คงเจริญมากกว่าที่เป็นอยู่ ณ
บัดนี้ โดยที่ข้าพเจ้าเกิดในจังหวัดที่ปลูก
ยางมากคือจังหวัดจันทบุรีและมีบ้านอยู่ที่
นั้น เคยรับราชการอยู่จังหวัดสงขลาภาคใต้
ซึ่งเค็มไปด้วยสวนยาง เพราะฉะนั้นก็
เคยได้รู้เรื่องสวนยางบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ
ไม่ถึงขนาดผู้เชี่ยวชาญ แต่ว่าพอทราบ
ความเกิไปของสวนยางและความเป็นอยู่
ของเจ้าของสวนยางอยู่บ้าง ข้าพเจ้าจึงมี
ปัญหาที่อยากจะขอความกรุณาให้รัฐบาล
คลายความข้องใจและความห่วงใยบ้างเล็ก
น้อย ซึ่งถ้ากรุณาชี้แจงให้ละเอียดได้ก็จะ
เป็นประโยชน์ทั้งแก่ข้าพเจ้าและทั้งเจ้าของ
สวนยางผู้ซึ่งอาจจะได้ย่นค่าคอบของ
รัฐบาลทางหน้าหนังสือพิมพ์เป็นเครื่องยุ
นออกอุ่นใจบ้าง เป็นธรรมดาว่ากิจการอะไร
เกิดขึ้นใหม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็น
ไปโดยทางหลักวิชาแล้ว เป็นการยากนัก
หน้ำที่จะให้ราษฎรธรรมดาสามัญนี้เข้าใจ

ซึ่งถึงเจตนารมณ์ของผู้สร้างหลักการนี้ว่า มีความหวังที่ต่อราษฎร ต่อความเป็นอยู่ของประเทศชาติเพียงใด ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างเช่นในสมัยแรกๆ ที่มีกัวปราบโรคระบาดสัตว์ เช่นโรครินเตอร์เปส เป็นต้น ทางบ้านเมืองก็ส่งสัตว์แพทย์ออกไปโฆษณาให้ราษฎรทราบถึงประโยชน์ของการฉีดวัคซีนป้องกันโรครินเตอร์เปส ต้องให้เวลานาน และได้รับการขัดขวางจากราษฎรเป็นอันมาก เพราะเขาไม่เข้าใจถึงคุณค่าของวิทยาศาสตร์ เขาคิดว่าไปฉีดยาให้วัวควายเขาตาย มีสัตว์แพทย์รุ่นเก่า ๆ เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าแม่แก่เข้าบ้านไหน พักบ้านไหนก็ไม่ได้รับความสะดวก ถูกขับไล่ใส่ถังเช่นนี้ เพราะเขาไม่เข้าใจ จนกระทั่งบัดนี้ ได้ทำกันมาจนกระทั่งราษฎรเห็นคุณค่า แล้วเพิ่งรู้สึกคุณค่าไม่ก็มีมันเอง และก็ยอมรับร่วมมือด้วยดี ในเรื่องสวนยางนี้ก็เหมือนกัน ข้าพเจ้าเคยออกไปจังหวัดจันทบุรีเมื่อเร็ว ๆ นี้ ก็ได้ยินข่าวมาว่ารัฐบาลจะออกกฎหมายอันนี้ ข้าพเจ้าก็ทราบหลักการคร่าว ๆ หรือ ก็มีพวกเจ้าของสวนยางเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นอันมากไม่เข้าใจก็คิดว่า รัฐบาลจะมาบีบบังคับให้โค่นต้นยางหมดทางทำมาหากิน และรัฐบาลจะช่วยเงินเขาก็ทราบ แต่เขาบอกว่าจะช่วยเขาให้พอหรือ ในเมื่อสวนยางมันทั่วประเทศเหล่านี้ และเขาก็เป็นห่วงไต่ว่า

แม้รัฐบาลจะมีเจตนาก็ตาม เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยที่ออกไปอยู่ประจำท้องที่นั้นซิ จะปฏิบัติได้สมเจตนารมณ์ของรัฐบาลหรือไม่ เขาเกรงว่าจะมีการเอื้อเฟื้อกันเป็นส่วนตัว คนโน้นได้คนนี้ไม่ได้ เคียงก็ให้สินบาทภาคลีนบนอะไรกัน. นี้เขาห่วงใย ไม่ใช่เขาไม่วางใจรัฐบาล แต่เขาห่วงใยในการปฏิบัติ แต่ข้าพเจ้าแน่ใจเหลือเกินว่า ในการที่รัฐบาลเสนอกฎหมายนี้มา รัฐบาลคงได้วางแผนการด้วยดีแล้ว แต่ฉันแหละ ความบกพร่องทั้งหลายในทางภาคปฏิบัตินี้ก็มิได้อยู่เป็นธรรมดาไม่ว่าที่ไหน เราดูง่าย ๆ ตำรวจจรวจห้ามคนเดินผ่านถนนในที่ที่ไม่ได้ขีดเส้นไว้ ครั้งแรกก็ตักกันเดินผ่านโดยดี เคียงนี้กรวดๆ ถนนเขยวราชถนนเพ็ชรบุรี อะไรเดินกันเกลื่อนไปหมดที่ไหนที่เจ้าหน้าที่เข้มงวดหน่อย ก็เดินเข้าร่องเข้ารอย เรื่องการปฏิบัติเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าก็ห่วงใยไม่น้อยกว่าเจ้าของสวนยางเหมือนกัน ที่นี้สภาพสวนยางที่เป็นอยู่บัดนี้ โดยเฉพาะสวนยางเล็กอย่างที่ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ จัดแบ่งประเภทไว้อยู่ในสภาพที่ทำกันตามมีตามเกิด ทุนไม่พอ ต้นไม้ขึ้นรกก็ฟันตัดลงไป ต้นเล็กแย่งปุ๋ยอย่างหมด ไม่สามารถที่จะมีแทรกเตอร์เข้าไปไถในระหว่างร่องสวนอะไรอย่างนี้ ถึงปลูกยางพันธุ์ดี แต่ว่าทำกันไม่ได้เต็มที่ ไม่ได้ช่วยประกาศ

LIART

ประกอบ มีแทริกเตอร์ช่วยไถหรืออะไร
ถึงปลูกพันธุ์ก็เหมือนยางไม้ก็ เพราะ
ฉะนั้นก็อยู่ที่ทางปฏิบัติ ซึ่งข้าพเจ้าไม่อยู่
ในฐานะที่จะวิพากษ์วิจารณ์ เพราะไม่ทราบ
ว่ารัฐบาลจะทำกันแค่ไหน แต่ว่าก็คิดว่าจะ
ระบายนความห่วงใยไม่ได้

ในประการถัดไป ที่ท่านรัฐมนตรีได้
กรุณาชี้แจงให้ทราบเมื่อคืนว่า เหตุไฉนจึงไม่
ใช้ขันภาษีสินค้าขาออก แทนที่จะมาเก็บ
เงินจากผู้ส่งยางออกนอกประเทศ ตาม
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ท่าน
บอกว่าถ้าเก็บภาษีก็ไม่ถึงเจ้าของสวนยาง
ก็หมายความว่ามันจมหายไป ในรายรับหมด
จะจ่ายเท่าไรต้องไปตั้งงบประมาณรายจ่าย
ต่างหาก นั่นเป็นความเข้าใจของข้าพเจ้าว่า
ท่านชี้แจงอย่างนั้น แต่ในทัศนะข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็มองว่า อันนี้ก็ขันภาษีสินค้า
ขาออกในอีกรูปหนึ่งนั่นเอง เพราะเก็บจาก
ผู้ส่งยางออกนอกประเทศ แต่ว่าเอาไปตั้ง
ไว้ว่าต้องใช้เฉพาะอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านคง
ว่า จัดงบประมาณรายจ่ายเสียโดยพระราช
บัญญัตินั้นนั่นเอง ข้าพเจ้าจึงมองเห็นว่าจะ
เรียกภาษีหรือไม่ภาษียันก็เท่านั้น เพราะ
เก็บจากผู้ส่งยางออก ส่วนที่ข้าพเจ้าห่วงใย
นั้นรู้สึกว่าการอ่านมาตรา ๕ ทั้งเกณฑ์เงิน
สงเคราะห์ที่จะเก็บจากผู้ส่งยางออกนอก
ประเทศ โดยถือราคามาตรฐานของยางเป็น
๒ ชั้น ชั้นแรกราคาไม่เกินกิโลกรัมละ

๑๐ บาท แล้วเก็บ ๕๐ สตางค์ ซึ่งหมายถึง
ความว่าอย่างน้อยที่สุด ๕ เปอร์เซ็นต์แล้ว
ถ้าราคายางมันลดค่า ๑๐ บาทลงมาก
เพียงไร เปอร์เซ็นต์ที่สูงขึ้นเป็นเงาตามตัว
และอัตราสอง ถ้าราคายางเกินกิโลกรัมละ
๑๐ บาทขึ้นไป อัตราก็เพิ่มเฉพาะส่วนที่
เกินอีกร้อยละ ๑๐ ของตัวที่เกิน นี้ก็หมายถึง
ความว่า อัตราเงินสงเคราะห์ที่จะเก็บนี้
ตั้งแต่ ๕ เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป จนอาจจะถึง
เกือบ ๆ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ อัตรานี้ข้าพเจ้า
รู้สึกว่าจะถ้าไม่มีการกำหนดอัตราแน่นอน
ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว เป็นข้อที่น่าวิตก
ว่าจะเกิดครึ้นแก่เจ้าของสวนยาง ข้าพเจ้า
ไม่ทราบตัวเลขของรัฐบาล เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ว่าเป็นอัตราสูงเกินไปหรือไม่
ไม่ เพราะว่าไม่ทราบว่าสถิติเป็นอยู่เวลานี้
สวนยางทั่วประเทศ มีสวนขนาดไหน
จำนวนกี่พัน กี่หมื่นกี่แสนไร่ ชนิดไหน
สวนใดปลูกยางพันธุ์ดีแล้ว สวนใดกำลัง
ปลูกอยู่ สวนใดก็ต้องช่วยเหลือให้ปลูกยาง
พันธุ์ดี ไม่ทราบสถิติเลย และโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งไม่ทราบสถิติด้วยซ้ำว่า เวลาที่ส่ง
ยางกันออกบิลจะกี่พันกิโลกรัม เป็นยาง
ชนิดไหน ราคาเท่าไรไม่ทราบ ซึ่งถ้าหาก
รัฐบาลจะกรุณาแจ้งให้ทราบด้วยก็จะเป็น
พระคุณ อย่างน้อยก็เห็นความมุ่งใจของผู้
สลับกับฟังว่า อ้อ ท่านก็ไม่ได้เก็บเงินไป
หรอก แต่ข้าพเจ้าห่วงใยว่าทำไม่ข้าพเจ้า

LIART

คิดว่าจะเก็บมากเกินไป เรื่องมันเป็นว่าอย่างนั้น เราต้องมองดูผลในบั้นปลายของการเก็บเงินสงเคราะห์นั้นว่า ที่ไปสู่เจ้าของสวนยางนั้นสู่อะไร รูปการดีเท่าที่พิจารณาแล้วก็เห็นว่า เงินเก็บจากผู้ส่งสินค้าออก คือส่งยางออกนอกประเทศไปขายที่นั่นขอให้เราดูเรื่องจริง คนที่เขาส่งไปขายนี้ เขาสามารถไปขึ้นราคาได้ตามชอบใจเอาเงินสงเคราะห์นี้ไปบวกในราคาที่เขาได้ใหม่ ไม่ได้เลยท่ามกลางราคาขายยางที่ตลาดสิงคโปร์ เราต้องอิงราคาเขาที่โน่น พวกพ่อค้ายางพ่วงวิทยุทุกวัน ไม่ได้พ่วงวิทยุกรุงเทพฯ พ่วงวิทยุสิงคโปร์ ราคาของมันเป็นอยู่ไหม เขาต้องซื้อต้องขายตามราคาโน่น เพราะฉะนั้นเขาจะคำนึงถึงเงินสงเคราะห์ที่เก็บนี้ ไปเพิ่มราคานั้นเป็นไปไม่ได้ ทางที่เขาทำได้เขาก็กรรกาผู้ที่ขายส่งให้เขา ถ้าเขาไม่ได้ซื้อจากส่วนเองลดราคาลงไปเท่าที่เขาเสียเงินสงเคราะห์นี้พ่อค้าก็ต้องทำอย่างนั้นแน่นอนไม่มีทางอื่น ไม่มีใครพ่อค้าคนไหนจะยอมขาดทุนตัวไหนเรื่องนี้ ที่นี้ผู้ที่ขายส่งสินค้าก็กดก็ตาม หรือว่าคนที่ส่งสินค้าออก ที่ซื้อของเองตรงจากสวนก็ตาม เขาก็ต้องไปไล่เบียดกับชาวสวนอย่างไม่มีปัญหา ไม่มีใครยอมขาดทุนอีก ยิ่งพวกพ่อค้าที่ปฏิบัติอยู่เราก็ทราบว่าเป็นบุคคลประเภทไหน ชาวคิดอะไรที่ทำงานอยู่มาก เขาไม่คำนึงเลย ไปไล่

ถูกมองจากเจ้าของสวน ผลสุดท้ายมันก็ถึงเจ้าของสวนเป็นผู้เสียเงินนี่อย่างไม่มีปัญหา เจ้าของสวนไม่ได้เสียคนเดียว คนตัดยางก็ต้องช่วยเสียด้วย ยิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งสวนขนาดกลางแล้วเจ้าของไม่ใช่บริษัท เจ้าของเป็นแค่คนธรรมดา บางทีเป็นคนแก่ กอຍจำงคนเขามาตัดยางพวกนั้นตัดยางก็มีอยู่ ๒ วิธี ๑. รับค่าจ้าง ๒. รับผิดชอบ ซึ่งข้าพเจ้าได้สอบถามดูแล้วปรากฏว่า ค่าจ้างหรือส่วนแบ่งนั้นมีอยู่ระดับใกล้เคียง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ หรืออย่างต่ำก็ใกล้เคียงน้อย ของราคายางที่ขายจากสวน แล้วก็ยางที่ขายได้สุดแล้วแต่อย่างนี้คุณภาพเป็นอย่างไร พวกสวนเล็กมากจริง ๆ นะ พวกที่ไว้การศึกษาจริง ๆ โดยมากก็ทำยางชนิดมันแต่ผ้ากรองก็ไม่ได้กรอง ซึ่งเรื่องนี้เราก็ยังไม่มีความคุม ไม่ได้ส่งเสริมชนิดของยางออกมา ราคาที่ต่างกันมาก อะไรกันมาก มันก็ซื้อกัน มีการเอารัดเอาเปรียบกันในเรื่องการกวาดเอาอยู่แล้วที่เงินสงเคราะห์นี้เข้าไป มันก็ไปลดราคาจากคนทาง เจ้าของสวนนี้จะขายยางได้ราคาถูกลงอย่างไม่มีปัญหาเลย และตามอัตราที่กำหนดไว้นี้ด้วย ผู้ที่ตัดยางก็ต้องลดค่าจ้างโดยส่วนแบ่งก็ตาม โดยเงินก็ตามลงไปตามสวน นี่แหละท่านประธานที่ข้าพเจ้าห่วง ห่วงว่าผู้ที่ไว้การศึกษาเหล่านั้น ถ้าไม่ได้มีการชี้แจงกันให้ถึงแก่นแล้ว

LIRT

จะเห็นว่า รัฐบาลนี้ไม่รีติคณาหาเงินเขา แทนที่จะเห็นว่า รัฐบาลทำด้วยเจตนาดีเพื่อช่วยเหลือ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า การออกพระราชบัญญัตินี้ ต้องใช้เวลาพอสมควร เวลาซึ่งแจ้งให้ราษฎรเข้าใจอย่างยิ่ง มิฉะนั้น ความปรารถนาดีของรัฐบาลนี้ จะได้รับผลร้ายเท่าที่ข้าพเจ้าได้พยายามเป็นโฆษกเดือนของรัฐบาลเท่าที่ทำได้ ได้พยายามชี้แจงเจ้าของสวนยาง ชาวบ้านนอกนี้เห็นคุณค่าของความคิด อันนี้ต้องใช้เวลากันมากกว่าที่เขาจะเข้าใจ คนเราโดยมากมักมองแต่สิบเบี้ยใกล้มือ มองแต่ผลปัจจุบัน เขาไม่มองอีก ๑๐ ปีข้างหน้า เขาไม่มองถึงลูกถึงหลานว่า ถ้าทำได้เปลี่ยนพันธุ์ดีตลอดแล้ว ผลดีก็จะได้รับขึ้นมามากมาย เขามองไม่เห็น เขาเห็นแต่ขณะนี้ ทำไมจะขายยางได้มาให้เป็นค่าเล่าเรียนลูก ทำไมจะขายยางได้มาพอกที่ตัวจะกิน น้อยคนนักที่จะมองถึงการภายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะพระราชบัญญัตินี้ได้ประกาศใช้แล้ว ไม่ทราบว่าคณะกรรมการนี้จะประกาศในอีกว่าใด แต่ข้าพเจ้าอยากจะฝากข้อสังเกตว่า ถ้าประกาศกันเต็มทีละก็หน้ากลัวเหลือเกินเชียว ข้าพเจ้าไม่อยู่ในฐานะจะแปรญัตติอันนี้ได้ ก็อยากจะฝากความสังเกตไว้ด้วยความห่วงใยอย่างยิ่งว่า มันจะเกิดความไม่พอใจในบ้านเมืองขึ้นโดยเขาไม่ตั้งใจ แต่เป็นเพราะเขาไม่รู้

นี่เป็นห่วงอย่างยิ่ง ในประการสุดท้าย ข้าพเจ้าอยากจะขอความกรุณาชี้แจงจาก รัฐบาลว่า กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางนี้ ท่านได้เคยคำนวณแล้วหรือยังว่า ปีหนึ่งจะได้เท่าไร และเป็นกาารเพียงพอหรือไม่ที่จะปรับปรุงส่งเสริมให้สวนยางขึ้นเสวกกลายเป็นสวนยางชั้นดี ขึ้นมาทันเวลาอันสั้น ท่านคิดว่าท่านจะใช้เวลาสักกี่ปีที่จะเปลี่ยนเอายางพันธุ์ดีแทนยางพันธุ์เลว ที่ข้าพเจ้าเห็นได้ชัดแล้วว่า ๕ ปีนั้นทำไม่ได้เด็ด เพราะว่า ๕ ปี ปลูกกันยางมันยังไม่ให้มา ต้องเลย ๕ ปีขึ้นไปแล้ว ทั้งนี้ในชีวิตเราเห็นไหมหรือต้องไปปลูกไปปลาน เราถึงจะเห็นยางพันธุ์ดี ถ้าแม้ว่าคำนวณคำนวณของท่าน มันเป็นระยะเวลาจะต้องว่ากันชั่วอายุคน เช่นนี้แล้วก็ใหญ่โตแล้วจึงไม่มีบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ เกิดช่องให้กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางนี้ พอกพูนขึ้นได้ด้วยวิธีอื่น เป็นอันว่า เามาจากงบประมาณรายจ่าย ถ้ารัฐบาลปีไหนมีเงินเหลือจ่ายก็ผลัดมาสมทบทุนนี้ เพื่อให้สวนยางมันเจริญได้เปลี่ยนทันยางเร็วขึ้น หรือว่ามีบทบัญญัติให้มีการกู้เงินมาสมทบทุนนี้ได้ ซึ่งตามรูปพระราชบัญญัตินี้ ก็ไม่เห็นทางจะทำได้ เว้นแต่ว่าตั้งกองทุนนี้เป็นนิติบุคคล ไปกู้มาได้นั้น แต่ว่ารูปนี้มันก็กู้ไม่ได้ ถ้าว่าอาศัยเฉพาะเงินที่เก็บจากพ่อค้าส่งยางออกขายนอกประเทศ และ

LIART

ข้าพเจ้าวิตกเหลือเกินว่า ในชั่วชีวิตเราหรือลูกเรา นั้น จะไม่ได้เห็นยางพาราสุกทั่วประเทศ เพราะว่ามันเป็นของทำไม่ได้ง่าย ๆ จะไปโค่นลงกระทั้งสวนทูลสวน ๆ มันก็ทำไม่ได้ เงินก็ไม่พอ อะไรเหล่านี้ จึงอยากจะขอความกระจ่างต่อรัฐบาลมิใช่เพียงเพื่อความรุดของข้าพเจ้าอย่างเดียว แต่เพียงที่จะให้ชาวคิงจากคำอธิบายของรัฐบาลนี้ ได้ไปถึงราษฎร ทำให้เขาเกิดความสว่างขึ้นด้วย เพื่อจะได้คลายความวิตกแล้วก็รู้สึกในเจตนาดีของรัฐบาลต่อไถ

พระยาอรชการีย์อินพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ท่านสมาชิก ท่านกล่าวว่าเงินที่เก็บจากการส่งยางออกนอกประเทศนี้ ซึ่งเก็บจากผู้ค้ายางนั้น ผลที่สุดการเก็บนี้มันจะต้องตกเป็นภาระของผู้ผลิตยางคือเจ้าของสวนยางนั้น นี่เป็นความจริง รัฐบาลยอมรับว่าเป็นความจริง โดยเหตุที่เป็นความจริงเช่นนี้ ในการสงเคราะห์ผู้ทำสวนยาง ไม่ได้สงเคราะห์ผู้ส่งยางออกแต่ประการใด คือเก็บจากผู้ส่งยางออกไปแล้วเอาเงินนั้นมาสงเคราะห์แก่ผู้ทำสวนยาง ซึ่งท่านกล่าวว่าเขาจะต้องเป็นผู้รับภาระกันนี้ นี่ก็เป็นวิธีการที่รัฐบาลได้ริเริ่มกฎหมายขึ้นตามหลักที่ท่านว่าเมื่อกี้นี้ส่วนที่ท่านจะ ขอคำอธิบายจากรัฐบาลเพื่อประโยชน์ว่าการอภิปรายในสภานี้จะได้รับรู้ถึงราษฎรผู้ซึ่งจะมีประโยชน์ได้เสียใน

การนั้นนี้ รัฐบาลอินคี่ที่จะชี้แจงในสภานอกจากนั้น เมื่อพระราชบัญญัตินี้ได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายไปแล้ว รัฐบาลก็ได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำเป็นคำอธิบายถึงวิธีการที่เราจะดำเนินการต่อไป และถึงวิธีการในการช่วยเหลือของเราและถึงวิธีการที่ราษฎรจะทำอย่างไรที่จะได้รับการช่วยเหลืออันนี้ และในขั้นนี้เมื่อท่านต้องการคำอธิบายในข้อนี้ รัฐบาลอินคี่ที่จะแกลงให้ทราบเป็นเลา ๆ คือในการช่วยเหลือนี้จะช่วยเหลือโดยวิธีที่เรียกว่าปลูกแทน คำว่าปลูกแทนนี้หมายถึงว่าฟันยางเก่าลง แล้วก็เอายางพันธุ์ดีไปปลูกแทน แต่ว่าไม่ใช่เพียงเท่านั้น การปลูกแทนนี้มีความหมายไปถึงในกรณีถ้าสวนยางโคกที่จะปลูกยางกล่าไปไม่ได้ผล เพราะว่าพื้นที่หรืออากาศในที่นั้นก็ตามไม่อำนวยให้ในการที่จะปลูกยาง ถ้าเจ้าของสวนยางประสงค์ที่จะปลูกไม้ยืนต้นอย่างอื่น เราก็สงเคราะห์ในทางนี้เหมือนกัน ได้ชื่อว่าเป็นการปลูกแทนเหมือนกัน หลักรใหญ่ก็คือว่าปลูกยางพันธุ์ดีแทนยางเก่า เว้นแต่ในกรณีที่มีการปลูกยางต่อไปนั้น ไม่ได้เท่ากับปลูกไม้อย่างอื่น ก็จะมีการสงเคราะห์ด้วยการปลูกไม้ยืนต้นชนิดอื่นแทน เหมือนกัน นอกจากนั้นในการสงเคราะห์นี้ โดยเหตุที่ว่ามีการปลูกแทนนี้อาจจะเป็นผลให้ผู้ที่ได้รับบริการสงเคราะห์นี้ไม่มีรายได้ในระหว่างที่มีการปลูกแทนนี้ ก็ได้มีวิธีการไว้ว่า

LIART

ในการปลูกแทนนี้ไม่จำเป็นจะต้องไปปลูกแทนกันทั้งสอง ก็ปลูกแทนกันไปทีละขั้นก็ได้ ถ้าหากมีเจ้าของสวนต้องการเช่นนั้น หรือในระหว่างที่ตัดต้นยางเก่าออกไปแล้วนั้น ในการปลูกต้นยางใหม่นั้นไม่ตัดโอกาสที่จะปลูกพันธุ์พืชอย่างอื่นเพื่อหารายได้ในระหว่างนั้น ตามโครงการช่วยเหลือนี้ก็มีความจะจ่ายพันธุ์พืชเหล่านั้นให้เพื่อที่จะไปปลูกแล้วทำผลกำไรในระหว่างที่ยางยังผลิตผลไม่ได้ นี่ก็เป็นวิธีช่วยเหลืออย่างหนึ่ง นอกจากนั้น ก็ยังช่วยด้วยวิธีที่ว่า ถ้าหากว่าเจ้าของสวนของที่มีสวนขนาดเล็กไม่ถึง ๑๕ ไร่ โครงการที่จะมีส่วนให้ใหญ่ไคกว่านั้น ก็อยู่ในโครงการที่จะช่วยเหลือเหมือนกัน โดยวิธีที่ว่า ให้จัดหนักที่ดินขึ้นแล้วก็ปลูกยางพันธุ์ดี แต่ว่าการช่วยเหลือนี้เพื่อให้เป็นธรรมแก่เจ้าของสวนอย่างทั่ว ๆ ไป ถ้าจะมาช่วยให้สร้างสวนใหม่เป็นจำนวนมากแล้ว ก็จะเป็นผลให้เงินที่ได้มานั้นมีส่วนเฉลี่ยไปยังเจ้าของสวนอื่นน้อยลงไป นี้ในกรณีเช่นนี้ในการช่วยก็จำกัดเพียงว่า ในการสร้างสวนขึ้นใหม่ในเราจะช่วยเท่ากับสวนที่มีอยู่เดิมคือว่าขนาดสวนที่มีอยู่เดิมนั้น พึ่งได้รับการช่วยเหลือเท่าไรก็ช่วยเท่านั้น แต่มาช่วยในที่ที่ทำใหม่นี้ นี่ก็หมายความว่า วิธีการที่รัฐบาลจะช่วยก็มี ๑. ปลูกแทน ๒. ปลูกพันธุ์ไม้อื่นแทนหาง ๓. ช่วยพันธุ์พืชอย่างอื่นให้ปลูกขึ้นในขณะนั้นเพื่อหารายได้

๔. ช่วยที่จะให้คนที่มีส่วนขนาดเล็ก ๆ ได้มีส่วนใหญ่ขึ้น ก็มี ๔ ประการดังนี้ ส่วนที่ทำงานดีกว่าในการช่วยนี้อาจจะจัดไปไม่ได้ ด้วยความเป็นธรรม คือว่าอาจจะมึวิธีการอะไรที่ไม่สมควรหรือไม่สุจริต ก็จะทำให้เจ้าของสวนบางบุคคลได้รับการช่วยเหลือ แต่บางคนไม่ได้รับการช่วยเหลือนั้น ในข้อนี้ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ถือว่าคงอยู่มาก ได้มีบทบัญญัติไว้ว่า นอกจากที่เราได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อพิจารณาทุกข้อเหล่านี้ ซึ่งขอมาทั่วประเทศว่าใครควรจะได้ก่อนได้หลัง หรือได้เท่าไร ต้องพิจารณาโดยคณะกรรมการนี้แล้ว เรายังได้บัญญัติจำกัดจำเขี่ยลงไปให้เห็นด้วยว่า วิธีการช่วยเหลือนี้จะให้ช่วยกันอย่างไร ก็ได้มีบทบัญญัติไว้กล่าวคือว่า ในกรณีที่เราแบ่งการช่วยเหลือออกไปเป็นประเภท ๆ แล้วก็ในแต่ละประเภทนั้น มีคนต้องการความช่วยเหลือมาก ในการพิจารณาที่ว่าช่วยใครนั้นก็ให้มีบทบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้เหมือนกันว่า คณะกรรมการต้องพิจารณาไปในทางที่จะให้เกิดผลในการผลิตน้ำยางได้มากเป็นส่วนรวม คือว่าในกรณีที่มีคนขอรับการช่วยเหลือมากอย่างนั้นแล้วก็นอกจากจะพิจารณาในหลักเกณฑ์ที่เขาจะพึงได้ในการอื่นแล้ว กรรมการต้องพิจารณาข้อนี้ด้วยว่า การช่วยเหลือนี้ควรจะหวังผลในการที่จะผลิตยางได้มากเป็นส่วนรวมด้วย แต่อย่างไรก็

LIERT

ตาม เมื่อเราได้มีคณะกรรมการขึ้นพิจารณา
ครั้งนี้แล้ว คณะกรรมการนี้ก็ประกอบไปด้วย
อธิบดีกรมกสิกรรมซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่
ในการนี้และผู้ที่มีความชำนาญในเรื่องการ
ยางที่จะทั้งกันต่อไปแล้วรัฐบาลก็หวังว่าใน
การพิจารณานี้ก็คงจะเป็นไปด้วยดี ส่วนใน
การที่ราษฎรจะร้องขอความช่วยเหลือนั้น
ในทางปฏิบัติที่จะทำต่อไปนี้รัฐบาลก็หวัง
ว่าคงจะไม่เกิดความสะดวกรับราษฎร เพราะ
เหตุว่ารัฐบาลจะได้ตั้งเจ้าหน้าที่ที่เรียกว่า
พนักงานสงเคราะห์ขึ้นตามท้องที่ต่างๆ ที่มี
การทำสวนยางมากเป็นประจำอยู่ ที่นี้ราษฎร
ก็จะติดต่อกับพนักงานสงเคราะห์นั้นได้
โดยสะดวก ในกรณีอื่นก็ขอคิด ในการที่จะ
ขอรับสิ่งที่ยังสงเคราะห์ก็ ก็จะทำโดย
สะดวก ที่จะมาพิจารณากันในส่วนกลาง
หรือที่กรุงเทพฯ นี้ ก็เฉพาะกรณีที่มีปัญหา
สำคัญ หรือในกรณีที่จะพิจารณาถึงการที่
การช่วยเหลือนั้นควรจะให้เพียงไรเท่านั้น
นอกจากนี้ก็มีพนักงานเจ้าหน้าที่ไปประจำ
อยู่ในเขตนั้นๆ แล้ว ที่นี้ที่ท่านต้องการจะ
ทราบว่ามีกอกกฎหมายนี้ไปแล้วจะได้
เงินประมาณสักเท่าไรนั้น นี้ก็แล้วแต่ว่าใน
การส่งยางออกนั้นส่งได้หรือไม่ ถ้าหากว่า
การส่งยางเป็นไปดังที่ได้เป็นมาแล้วในปีที่
แล้วและกำลังเป็นอยู่ในขณะนี้ก็ประมาณ
ว่าจะได้เงิน ๗๐ ล้าน คืออย่างที่ส่งออกใน
ขณะนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ประเทศไทยส่ง

ยางออก ๑๗๒,๘๘๘,๒๗๔.๕ กิโลกรัม ซึ่ง
ถ้าคิดตามจำนวนนี้แล้วก็ได้ประมาณ ๗๐
ล้าน และใน ๔ เดือนที่ได้ผ่านมานี้ใน พ.ศ.
นี้ก็ส่งได้ในระดับเดียวกันที่ผ่านมามีเพียงสิ้น
เดือนเมษายน เราส่งยางออกได้ ๔๘,๖๖๐,
๘๐๒.๖ กิโลกรัม คิดเฉลี่ยแล้วก็ได้ประมาณ
ในปีที่แล้วมา ที่นี้ในอัตราค่าเก็บเงินที่ผู้ส่ง
ยางจะต้องเสีย ที่ท่านสมาชิกเป็นห่วงว่ามัน
จะสูงเกินไปก็จะทำให้การต่อสู้ในการขาย
ยางในตลาดต่างประเทศได้วันผลไม่ดี โดย
จะเป็นการเพิ่มทุนในการส่งออกมากขึ้นนั้น
ในข้อนี้ก็ขึ้นชื่อที่รัฐบาลได้คำนึงอยู่เป็น
อย่างมาก เพราะเหตุว่าเมื่อเราจะปฏิบัติกัน
ในเรื่องให้เกิดผลในปลายมือแล้ว ถ้าหาก
ว่ามันจะมีอะไรเสียในด้านมือก็ไม่ได้เหมือน
กันเป็นข้อที่เราจะต้องระวัง ด้วยเหตุนี้ใน
อัตราที่กำหนดจึงได้กำหนดไว้ว่า ให้เป็น
อำนาจของรัฐมนตรีที่จะ ประ กาศเป็น
คราวๆ ไป ว่าเงินที่จะต้องเสียในการส่ง
ออกควรจะเป็นเท่าไรซึ่งรัฐมนตรีก็มีหน้าที่
ที่จะต้องพิจารณาความในข้อนี้ว่า การที่จะ
กำหนดเท่าไรนั้น อย่าให้เป็นผลที่จะเกิดการ
เสียหายอย่างที่ท่านสมาชิกได้กล่าว จึงได้
กำหนดไว้แต่ละอันว่าไม่เกินทั้งสิ้น เป็นต้น
ว่าสำหรับยางแผ่นรมควันก็ไม่เกินกิโลกรัม
ละห้าสิบสตางค์ ในวากาภาครฐาก็ไม่สูง
กว่าสิบบาทต่อหนึ่งกิโลกรัม ถ้าวากาภย
นั้นสูงกว่าสิบบาทต่อหนึ่งกิโลกรัม แล้วรัฐ

LIART

มนตรีที่กำหนดเพิ่ม ไม่ได้มีภัยอะไรของส่วนที่เกิน ส่วนข้างที่เป็นรูปยกย่องอื่นที่ไม่ใช่ช่างแผ่นรมควันคือ ยางเครพ ยางก้อนนั้นก็เกิดตามอัตราช่างแผ่นรมควันเหมือนกัน โดยเหตุว่าช่างที่ทำงานไม่ใช่ช่างเป็นช่างแผ่นนั้นอาจจะมีราคาดีกว่าด้วยเหตุฉะนั้นกฎหมายก็ให้อำนาจรัฐมนตรีไว้ว่าจะกำหนดสูงกว่าก็ได้ แต่จะสูงเกินกว่า ๒๐ เปอร์เซ็นต์ไม่ได้ ส่วนยางนั้นก็กำหนดไว้ว่าให้ถืออัตราช่างแผ่นรมควันนี้ แต่ว่าให้ลดน้ำหนักลงมา ก็อย่างนั้นไม่ใช่ช่างชั้นมีน้ำหนักเท่าไร ก็ได้ตัดทอนลงมาได้ ๖๕ เปอร์เซ็นต์ หมายความว่า เสียภาษีเพียง ๓๕ เปอร์เซ็นต์ ของน้ำหนักอย่างทั้งหมด ส่วนยางชั้นก็ตัดทอนน้ำหนักลงมาได้ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ได้กำหนดไว้โดยอัตรา ไม่เกินอย่างนี้ โดยเหตุที่ว่าราคายางไม่ได้แน่นอนอันมีการขึ้นการลง จึงให้อำนาจรัฐมนตรีไว้ที่จะประกาศเป็นคราวๆ โดยพิจารณาอย่างที่ทำนสมาชิกโดยส่วนเนื้อที่นี้

พลโท วิชัย พงศ์อนันต์: ข้าพเจ้าเห็นด้วยในหลักการการจัดตั้งกองทุนขึ้นเพื่อสงเคราะห์การทำสวนยาง ข้าพเจ้าคิดว่าสภาพคงจะพรั้มกันสนับสนุน ข้าพเจ้าเองก็พร้อมที่จะสนับสนุนรัฐบาลในเรื่องนี้ เพราะว่าร่างพระราชบัญญัติในทำนองนี้ได้เสนอก่อนพรรคการเมือง ในสภามาหลายครั้งแล้วไม่สำเร็จ เพราะในสมัยนั้นไปกลัว

ผู้ผลิตหรือเจ้าของสวนยางมากเกินไปแล้วก็ไม่คิดถึงประโยชน์ของสวนรวม หรือการที่จะพัฒนาการเศรษฐกิจในภายหลัง เพราะฉะนั้นในสมัยนี้ข้าพเจ้าคิดว่า ถึงเวลาแล้วที่เราจะเริ่มกระทำกัน เพื่อจะเป็นเหตุผลประกอบ ข้าพเจ้าก็ใคร่จะชี้แจงถึงเรื่องความสำคัญของยาง มีสมาชิกบางท่านเห็นว่า ยางนี้จะมีความสำคัญยิ่งยวด และต่อไปอาจจะสำคัญยิ่งกว่าข้าวเสียอีก นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้า สำหรับประเทศไทยเราถือว่าเป็นประเทศที่ส่งสินค้าออกไปต่างประเทศเป็นที่ ๓ ของโลก รองจากอินโดนีเซียและมลายู สำหรับอินโดนีเซียนั้นก็ส่งออกประมาณ ๘ แสนตันต่อปี สำหรับประเทศไทยนั้นก็ส่งออกเพียงไม่ถึง ๒ แสนตัน เพื่อพิจารณาเปรียบเทียบ ข้าพเจ้าใคร่จะขอเปรียบเทียบสำหรับมูลค่าในการส่งออก ในปี ๒๕๑๒ นั้น ประเทศไทยได้มีการเอกซพอร์ตสินค้าทุกชนิดเป็นมูลค่าถึง ๗,๕๗๔ ล้านบาท ข้าวเป็นลำดับหนึ่ง ๒,๕๕๐ ล้านบาท ในปี ๒๕๑๒ ซึ่งในปีนั้นคนค่ากว่าปี ๒๕๑๑ แต่ปีนี้เราคิดว่า เฉพาะข้าวจะส่งได้มากขึ้น ยาง ปัญหาที่เราพูดอยู่เดี๋ยวนี้ ส่งออกเป็นมูลค่าถึง ๒,๓๓๖ ล้านบาท นี้จะเห็นได้ว่าในปี ๒๕๑๒ ส่งออกได้มากกว่าปี ๒๕๑๑ ถึงพันกว่าล้านบาท แล้วก็ในปีนี้ข้าวก็จะส่งออกได้มากขึ้น สำหรับสินค้าอย่างอื่นเป็นต้นว่า

พืชไร่ก็เป็นสินค้าสำคัญเหมือนกัน ซึ่งจะส่งออกได้ประมาณเกือบ ๆ พันล้านบาท แล้วถัดไปอีกก็เป็นบุกเพียง ๔๓๔ ล้านบาท เท่านั้นเอง ส่วนไม้สักเป็น ๒๔๔ ล้านบาท ในพวกพืชไร่ก็มีข้าวโพด ๒๕๐ ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นมา เมื่อเราพิจารณาเปรียบเทียบถึงมูลค่าส่งออกซึ่งสินค้าอย่างนี้แล้ว จะเห็นว่าอย่างนั้นมีความสำคัญยิ่ง ที่นี้เมื่อเราได้พิจารณาถึงตลาดโลกในปัจจุบัน ความต้องการของโลกปัจจุบันนี้ต้องการยาง ๓,๕๐๐,๐๐๐ ตัน เป็นความต้องการทั้งหมด แต่ว่าทั่วโลกสามารถผลิตได้เพียง ๒ ล้าน ตัน ส่วนชาติอีก ๑,๕๐๐,๐๐๐ ตันนั้นใช้ผลิตยางเทียมแทน ในเรื่องยางเทียมนั้น ไม่มีปัญหาอะไร เมื่อเรามียางธรรมชาติ แล้ว ยางเทียมก็หมกไปเอง เพราะฉะนั้น มีปัญหาเรื่องยางนั้นนับวันที่จะมีความสำคัญ ิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรที่จะมีการส่งเสริมการผลิตยาง ในการส่งเสริมการผลิตยางนั้น คือ การปลูกยางใหม่แทน ซึ่งต่างประเทศเขาทำมานานแล้ว เราเพิ่งจะเริ่ม ในการปลูกยางใหม่ ก็ดี หรือพันธุ์ยางจะทำให้ผลผลิตต่อหนึ่ง ไร่เพิ่มขึ้น แล้วขณะนี้ปรากฏว่า ยางที่มี อยู่เป็นยางเก่าเสียส่วนมาก อายุมาก บางที่ ๕๐ ถึง ๕๐ ปี ให้ยางน้อยมาก เพราะฉะนั้นไม่ได้ผลอย่างเต็มที่ ในปัจจุบันที่ ประเทศไทยเรามีสวนยาง ๒,๕๐๐,๐๐๐ ไร่

เป็นยางเก่าเสียไม่น้อยกว่า ๕ แสนไร่ หรือ อาจจะมีถึง ๗ แสนไร่เป็นยางเก่า ในการที่ เราจะเปลี่ยนแปลงยางเก่าเป็นเป็นยางใหม่ นั้น ซึ่งคิดว่าเฉพาะเพียง ๕ แสนไร่ก็จะ ต้องใช้เงินประมาณ ๗๕๐ ล้านบาท ถ้าหากว่าเราสามารถเก็บเงินจากกองทุนได้มี ละ ๗๐ ล้านบาท ก็คงใช้เวลาถึง ๑๐ ปี นี้เราพอจะพิจารณาได้ ถ้าเราไม่เริ่มทำเวลา นี้ ไม่มีโอกาสจะทำต่อไปแล้ว สำหรับใน มลยาฬามีนโยบาย มีเฟรชซิ่ง (Replacing) ในการส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ใหม่ี่ เหมือนกัน ซึ่งเขาได้เริ่มเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ ตั้งงบประมาณไว้ถึง ๑,๘๖๐ ล้านบาท กำหนดโครงการไว้ ๗ ปี เงินนี้ก็ใช้จากเงินงบประมาณ และเงินจากกองทุนสงเคราะห์สวนยางซึ่ง เขาได้มีโครงการระยะยาวเหมือนกัน ตาม ที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงไปแล้วนั้นก็เห็นว่า เรื่อง การส่งเสริมการผลิตยางนั้นมีความสำคัญ ยิ่ง และก่อนที่จะข้าพเจ้าจะให้ข้อสังเกตใน สารสำคัญนั้น ก็ใครจะย้อนไปถึงบางเรื่อง ที่มีสมาชิกข้องใจ และก็ทางรัฐบาลตกบ กันไป รัฐก็ว่ายังกำกวมกันอยู่ ในเรื่องที่ว่า ทำไมเราจึงไม่ออกมาให้สุดการหรือ เพิ่มภาษีศุลกากร แทนที่จะมาเก็บตั้งกอง ทุนสงเคราะห์ ความจริง ถ้าเราพิจารณา ถึงในแง่การออกกฎหมายก็ดี หรือในแง่ ทางหลักจิตวิทยา หรือในแง่ทางการ ปกครองแล้ว ท่านจะเห็นว่า ที่รัฐบาลทำ

LI RT

นี้ถูกต้องแล้ว การไปออกกฎหมายเพิ่มภาษีศุลกากรต่าง ๆ เป็นการกระทบกระเทือนอย่างมากมาย ในขณะที่รัฐบาลกำลังส่งเสริมสินค้าขากออก เราจะไปเพิ่มภาษีขาออกได้อย่างไร มีแต่ว่า เราจะลดภาษีสินค้าขาออก นี่คิดว่าเป็นหลักการสำคัญ อีกอันหนึ่งก็มีสมาชิกสงสัยถึงเรื่องว่า ทำไมไม่มีการวิจัยอะไรต่าง ๆ ที่ความจริงไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าหรอก ข้าพเจ้าก็รู้มาว่า ในเรื่องการทดลองการวิจัยอะไรต่าง ๆ นั้น กรมกสิกรรมทำอยู่แล้ว ถ้าใครได้ไปเปิดคูหนังสือการเกษตร กรมกสิกรรม ของปี ๒๕๐๑ จะเห็นรายละเอียดหมดว่ามีอะไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ของ เอฟ.เอ.โอ. ก็ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ของ ไอ.พี.เอ หรือองค์การ ไอ.ซี.เอ. ก็ได้ให้เครื่องมือในการทดลอง ทดลองผลิตยารอย่างใหม่ที่จะให้เข้าสู่โรงงานในประเทศไทยนี้ ในเรื่องที่จะผลิตอะไรออกไป นอกจากที่จะต้องส่งออกไปต่างประเทศ ในประการสุดท้ายข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนเป็นข้อสังเกตต่อรัฐบาล ในสารสำคัญบางประการ ในประการแรกก็มีสมาชิกได้กล่าวแล้วว่า การเก็บเงินจากผู้ส่งออก ซึ่งสินค้าอย่างนั้นก็เป็นการกระทบกระเทือนแก่ผู้ผลิตคือ เจ้าของสวนยางนั้นเป็นความจริง เพราะพ่อค้าผู้ส่งออกนั้นไม่กระทบกระเทือนเลย เพราะเขาก็ไปก

ราคาซื้อ นี่ก็เป็นเรื่องธรรมดาซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาลจะได้พิจารณาแก้ไขเพื่อให้มีการกระทบกระเทือน หรือเดือดร้อนเพราะเป็นเรื่องที่ทางกระทรวงเกษตรซึ่งสามารถออกเป็นกฎกระทรวงเกี่ยวกับอัตราในการเก็บ เข้าใจว่าคงจะแก้ไขได้อีกอันหนึ่งก็เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ก็สงสัยสงสัยอยู่เหมือนกันว่า ในสมัยก่อนมีการเก็บโควตาขาย แล้วก็เลิกไป แล้วในขณะที่รัฐคิดว่าจะมีใบผ่านภาษีอะไรนี้ ข้าพเจ้าขอฝากรัฐบาลพิจารณาด้วยว่าอาศัยกฎหมายอะไร หรือว่าออกไปเพื่อที่จะให้กองการยางได้มีสถิติที่แน่นอน แล้วเท่าที่ทราบยังไม่มียุทธศาสตร์อันแน่ชัดเหมือนกัน คล้าย ๆ กับว่าเวลานี้เก็บอยู่แล้วก็โลหะ ๑๐ สติงก์ เพราะฉะนั้นในการที่เราจะเก็บใหม่นี้ขอให้คำนึงถึงเรื่องเท่าที่ช่วยเอามาพิจารณาพร้อมกัน ทั้งนี้เพื่อจะไม่ให้ประชาชนเดือดร้อนหรือกระทบกระเทือนอย่างมาก นี่ข้าพเจ้าขอเรียนเป็นข้อสังเกตไว้ ส่วนเรื่องกรเก็บเงินกองทุนสงเคราะห์ ความจริงก็ได้เป็นประโยชน์แก่เจ้าของสวนยางโดยตรง ซึ่งสมาชิกบางท่านก็ได้กล่าวแล้วว่าเราควรจะได้รับการโฆษณา หรือในทางทำความเข้าใจนั้นข้าพเจ้าก็เห็นด้วย ถ้าพเจ้าคิดว่าถ้าเราให้มีการชี้แจงให้เจ้าของสวนยางได้ทราบโดยแท้จริงและขอความร่วมมือ เข้าใจว่าคงจะพยายามให้ความร่วมมือกับรัฐบาลใน

LIRT

เรื่องนี้ด้วยดี อีกอันหนึ่งเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงในเรื่องการเปลี่ยนแปลงใหม่มีมัน เป็นข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าได้ทราบจากเจ้า- ของสวนยางว่า บางคนไม่อยากจะตัดยาง เก่าออกไป เพราะกลัวจะปลูกใหม่ต้องใช้ เวลานานเหลือเกิน ยางเก่าไม่ใช่ว่ามันเลว หรือใช้ไม่ได้เสียเลย เวลานั้นมันก็ใช้ได้ แต่ว่ามันให้ยางน้อยเท่านั้นเอง นี่เป็นข้อ หนึ่งที่รัฐบาลจะต้องไปแก้ปัญหา อีกอัน หนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ดิน เรื่องที่ดินนี้บางคน อาจจะได้เลยหรือล้มไปว่า ที่ดินสำหรับ ปลูกยางนี้ ความจริงในความคิดของ ข้าพเจ้าก็คือว่าเรื่องนี้รู้สึกว่าจะสำคัญยิ่งกว่า เรื่องอื่น เพราะที่ข้าพเจ้าทราบว่ามี นายทุนหรือผู้มีเงินทางบักได้มีทุนพร้อมตลอด ทั้งรถแทรกเตอร์พร้อมที่จะทำสวนยางเป็น พันๆ ไร่ แต่คิดชักเรื่องที่ดิน เพราะ กรรมสิทธิ์ที่ดินมีได้คนละไม่เกิน ๕๐ ไร่ หรือ ๔๐ ไร่ ข้าพเจ้าจำไม่ได้ ถ้าเราแก้ ปัญหาเรื่องที่ดินให้ความสะดวกแก่ผู้ที่จะ ทำอุตสาหกรรมยาง ให้มีที่ดินได้มาก ๆ หรือว่าให้เช่าเป็นจำนวนพันๆ ไร่นี้ ข้าพเจ้า คิดว่าจะมีนายทุนที่อื่นที่จะผลิตยางอย่าง ใหม่ อย่างทันสมัยเป็นการใหญ่ ตามที่ ข้าพเจ้า ได้ให้ข้อสังเกตนี้ก็หวังว่า ทาง รัฐบาลคงจะได้พิจารณาด้วยดี ส่วนหลัก การฉบับนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ควรรับหลักการ ของร่างพระราชบัญญัตินี้

หลวงประภคานนิติสาร : ข้าพเจ้าขอ เวลาอีกนิดเดียว เพราะว่าท่านรัฐมนตรีเห็น จะล้มคือข้าพเจ้าอยู่ข้อหนึ่ง เพราะ ข้าพเจ้าตั้งคำถามไว้แล้ว ถ้าไม่ตอบเดี่ยว จะมีคนเข้าใจผิดว่า มีอะไรอยู่หรือจึงไม่ ตอบ ก็ขอเรียนให้ท่านตอบด้วยว่า เหตุใด จึงไม่มีขบวนการที่เจ้าหน้าที่จะหาทุนอื่นมาสมทบ ทุนสงเคราะห์ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ เห็นเปิดช่องไว้ให้ได้เงินมาจากงบประมาณ รายจ่ายหรือจากเงินกู้บ้างเลย เพราะว่าถ้า อาศัยเงินที่เก็บจากกรมพระราชบัญญัตินี้ แล้วแม้จะฟังก์เป็นจำนวนมากมายังไงก็ ท่านรัฐมนตรีก็ยอมมาก็จริง แต่ข้าพเจ้าวิตก ว่า เพราะสวนยางเลวของเรามีอยู่มาก เหลือเกิน ส่วนใหญ่แทบจะเรียกว่า ๘๐-๙๐ เปอร์เซ็นต์เป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นการ สงเคราะห์มันก็ช้า ยิ่งรัฐบาลนี้มีจุดประสงค์ ทำอะไรอยากเร็ว ๆ ใจเร็ว ข้าพเจ้าก็เป็น คนใจเร็วเหมือนกัน อยากเห็นผลเร็วก็ ทำไม่ไม่เปิดช่องบ้าง ทั้งกองทุนนี้เป็น นิติบุคคลหรือเป็นอะไรเสีย แก้วใจ พระราชบัญญัตินี้ให้เป็นอะไรก็ได้ ไปกู้เงิน เผื่อ เอฟ.เอ.โอ. อะไรเขาให้มาก็จะได้ไป ทำกันเร็ว ๆ อย่างนี้เราจึงเห็นผลเร็วขึ้น ในประการที่ ๒ ไม่เกี่ยวกับคำถามเดิม ของข้าพเจ้า แต่คำถามก็มีผลขึ้นมาก็ขอ เดิมนิดหนึ่งเท่าที่ข้าพเจ้าตั้งเกิดคิดว่า ราษฎรเขาทราบแล้วเวลานี้ว่า การปลูกยาง

LIART

พันธุ์ที่นั่นผลมันได้ดีกว่าปลูกอย่างพันธุ์เลว
เพียงใด ได้น้ำยางเพิ่มทั้งเท่าตัวโดยเสีย
แรงงานเท่ากันอะไรอย่างนี้เขาทราบดี แต่
มีราษฎรเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พวกยากจนไม่ทราบว่า จะไปหาพันธุ์
ดีได้จากไหน อันนี้รัฐบาลพอจะแสดงได้
บ้างไหมว่า อยู่ในฐานะที่จะเตรียมบาง
พันธุ์ไว้แจกจ่ายอย่างเพียงพอให้แก่
ราษฎร แม้จะมีการขอมหาทั่วประเทศก็
พร้อมที่จะแจกจ่ายอย่างเพียงพอให้แก่
ราษฎร แม้จะมีการขอมหาทั่วประเทศก็
พร้อมที่จะแจกจ่ายอย่างนี้ เงินที่จะช่วย
อย่างอื่นข้าพเจ้าไม่วิตกตัวพันธุ์ยางนี้ที่วิกฤต
มาก ในประการที่ ๒ น่าจะเป็นที่ยอมรับ
กันได้แล้วว่าราษฎรตัวแก่หาพันธุ์ดีไม่
ทันแก่ก็ต้องปลูกอย่างพันธุ์เลวอันไปจาก
โคนต้นนั้นแหละ ไปปลูกมันงอกอยู่เอะ
แะ รัฐบาลนั้นไทยสมัยใหม่ที่ออก
กฎหมายหรือข้อบังคับหรือกฎกระทรวง
อะไรเท่าที่อำนาจมีอยู่ หรือถ้าไม่มีก็คิด
บ้างไหมว่า จะออกกฎหมายห้ามปลูกอย่าง
พันธุ์เลว เพราะว่าการปลูกอย่างพันธุ์เลว
นั้น จะก่อให้เกิดอุปสรรคแก่การค้าเน
การค้ามาสร้างพระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าเขา
ปลูกไว้แล้วมาส่งกระทรวงที่ต้องไปตัดกันยาง
เก่า บางทีจะต้องช่วยเหลือเงินทองคำกิน
ค่าอยู่ระหว่างนั้น นี่ปัญหาขอขึ้นความจริงก็
เป็นนอกเรื่องพระราชบัญญัตินี้แต่ก็คิดว่า

จะได้ทราบไว้ก็จะเป็นเครื่องอุ่นใจว่าร่าง
พระราชบัญญัตินี้ จะประสิทธิผลโดย
สมบูรณ์ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะนั่งลงท่าน
ประธาน ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดี
อย่างยิ่ง ในการที่รัฐบาลได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งควรจะได้ออกมานาน
แล้ว แต่ไม่ออกมาทั้งที่ข้าพเจ้าได้กล่าว
แล้ว

พระยาอรธการวิชัยนิพนธ์ (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม) : รัฐบาลขอ
เสนอประธานโทษท่านที่ลืมบอกในข้อที่
ท่านถามว่า ทำไมจึงไม่มีบทในพระราช
บัญญัตินี้ ที่จะหาเงินในทางอื่นมาสะสม
กองทุนนี้ ให้มันมีเงินมากขึ้นกว่าที่จะได้
จากการเก็บค่ายางที่ส่งออก ในข้อนี้รัฐบาล
ก็มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะส่งกระทรวง
การศาสนาฯ ให้คิดที่ลุดและในเวลาเร็ว
ที่สุด แต่ว่าโดยเหตุที่การบำรุงประเทศ
บ้านเมืองนี้มันมีทางที่จะคิดใช้จ่ายหลาย
ทางด้วยกัน รัฐบาลก็ยังมองไม่เห็นในขณะ
นี้ว่า นอกจากเงินที่เก็บมากรมพระราช
บัญญัตินี้แล้วจะมีเงินส่วนใดที่จะมาช่วยใน
การนี้ได้ ซึ่งถ้าท่านสมาชิกจะให้คำแนะนำ
ในข้อนี้บ้าง รัฐบาลก็ยินดี แต่ที่ท่านกล่าว
ว่าตามกฎหมายนี้ ไม่มีบัญญัติเสียเลยที่ว่า
รัฐบาลจะช่วยเหลืออะไรบ้าง ในการนี้
ความจริงได้บัญญัติไว้แล้ว กล่าวคือว่าเงิน
ที่เราเก็บมาจากการส่งยางออก ๑๐๐ เปย์-

LI RT

เช่นนี้ เราแบ่งเป็นเงินที่ให้แก่กรม
กสิกรรมที่จะมาใช้จ่ายในการค้นคว้าหา
พันธุ์ยางที่ดี และในการที่จะทำการทดลอง
เพื่อที่จะได้ประโยชน์แก่ผู้ทำสวนยางอีก
๕ เพอร์เซ็นต์ อีก ๕ เพอร์เซ็นต์ก็เอามา
ใช้จ่ายในการบริหารงานการส่งเสริมการค้า
ทำสวนยางนี้ กล่าวคือว่าในการที่จะให้
ราษฎรได้ปลูกยางพันธุ์ดี โดยที่พันธุ์ยาง
เก่า ๆ ลงนั้นมันเป็นเรื่องที่จะต้องทำหลาย
อย่างมากมายด้วยกัน ก็จำเป็นจะต้องมีค่า
ใช้จ่ายในการบริหารงานอันนี้ ในการบริหารงาน
อันนี้รัฐบาลก็ได้ทราบเหมือนกัน เท่าที่
คำนวณในขณะนี้ไว้ ๕ เพอร์เซ็นต์ ที่หัก
มาจากร้อยเปอร์เซ็นต์ที่เก็บได้จากการส่ง
ยางออกนั้นมันไม่พอหรอก จึงได้บัญญัติไว้ใน
กฎหมายนี้ว่าเอาเขาเพียง ๕ เพอร์เซ็นต์
เท่านั้นแหละ เหลือจากนั้นรัฐบาลเป็นผู้
ออก คือตั้งงบประมาณ นี่เป็นการที่ว่า
ได้มีบทบัญญัติแล้ว ที่รัฐบาลจะเอาเงินมา
ช่วยในกองทุนนี้เหมือนกัน ส่วนในเรื่อง
ยางพันธุ์ดี ที่ทำเป็นห่วงว่าราษฎรอาจจะ
ยังไม่รู้จักคุณค่าของพันธุ์ดี อาจจะปลูกยาง
พันธุ์เลวลงไปในั้น ข้อนี้ก็น่าจะได้คิดตรง
กับรัฐบาลซึ่งได้ดำเนินการอยู่ในขณะนี้ คือ
ในขณะนี้เจ้าหน้าที่ของกระทรวงเกษตรก็ได้
แนะนำราษฎรให้รู้จักผลของยางพันธุ์ดีกับ
พันธุ์เลวมันแตกต่างกันอย่างไร คือว่าผล
ที่หาได้ก็ปรากฏว่า ราษฎรรู้จักกันดีวมก

และรู้สึกเห็นว่ายางพันธุ์ดีมันดีจริง ๆ และ
พยายามที่จะได้ยางพันธุ์ดีไป ในขณะที่
รัฐบาลก็ใช้จ่ายเงินที่จะซื้อยางพันธุ์ดีมาให้
แก่ราษฎรถึงปีละ ๒ แสนบาท เท่าที่ทำมา
แล้วก็ยังไม่พอกับความต้องการ และก็
โดยเหตุที่ในขณะนี้ทางรัฐบาลก็ได้เก็บ
ภาษีเม็ดยางพันธุ์ดี ซึ่งแต่เดิมไม่ได้เก็บ
บักนี้ก็ตั้งภาษีขึ้น นี่ก็ทำให้เม็ดยางมีราคา
สูงขึ้น ซึ่งในข้อนี้ก็เห็นข้อที่หนักข้อหนึ่ง
เหมือนกันที่เราจะได้ยางพันธุ์ดีมา แต่ว่า
ยางพันธุ์ดีที่ได้นั้นก็ไม่จำเป็นต้องเอาเม็ดยา
กรอก เมื่อเราได้เมล็ดที่ดีแล้ว เรามีวิธี
ทำอย่างอื่นที่จะเพาะพันธุ์ โดยไม่ใช้ใบในทาง
เม็ดยาก็เหมือนกัน ซึ่งในขณะนี้ก็ได้ทำอยู่
ที่นี้เมื่อได้ออกกฎหมายนี้ไปแล้ว ...การ
บริหารงานในส่วนนี้ ก็โดยเหตุที่ทางการ
กสิกรรมได้เงิน ๕ เพอร์เซ็นต์มาและโดย
เหตุที่มีค่าใช้จ่ายอีก ๕ เพอร์เซ็นต์ ในการ
บริหารงานนี้ รัฐบาลก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
การจัดหาของพันธุ์ดีมาให้ราษฎรนี้คงจะทำ
ได้ดีกว่าเดิมนั้นมาก

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เมื่อ
ไม่มีผู้ใดอภิปรายอีกต่อไป ผมขอมติต่อที่
ประชุมว่า สมควรจะรับหลักการร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใด
เห็นว่าควรรับหลักการ โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

LIART

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทางรัฐบาลจะเสนอกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พระยารรดากรียีนพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม): ทางรัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการวิสามัญ

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: รัฐบาลขอเสนอคณะกรรมาธิการวิสามัญ จะมีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกคัดค้านอย่างใด)

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: เมื่อไม่มีท่านผู้ใดคัดค้าน ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ รัฐบาลจะเสนอจำนวนกรรมาธิการที่ท่าน

พระยารรดากรียีนพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม): รัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการจำนวน ๘ คน

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: ทางรัฐบาลขอเสนอจำนวนกรรมาธิการ ๘ คน จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: เมื่อ

ไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ รัฐบาลจะเสนอที่กน

พระยารรดากรียีนพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม): ทางรัฐบาลขอเสนอจำนวน ๔ คน

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: ทางรัฐบาลขอเสนอจำนวน ๔ คน จะมีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกผู้ใดคัดค้าน)

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ให้มีจำนวน ๔ คน รัฐบาลโปรดเสนอได้

พระยารรดากรียีนพนธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม): รัฐบาลขอเสนอ ๑. หม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ ๒. นายพัน เพ็ชรจันทร์ ๓. นายพิศ บัณฑิตถนอม ๔. พระยารรดากรียีนพนธ์

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: ต่อไป สมาชิกเสนอ ๔ คน

นายเด็ก จุณณานนท์ ข้าพเจ้าขอเสนอพลเรือตรี ถวัลย์ อ่างนาวาสวัสดิ์ (มีสมาชิกรับรอง)

นายสมภพ โหตระกิติย์: ข้าพเจ้าขอเสนอคุณมนูญ วิสุภักดิ์ (มีสมาชิกรับรอง)

พลโท ไสว ดวงมณี: ข้าพเจ้าขอเสนอหลวงอรุณโกวิทสิทธิ์ (มีสมาชิกรับรอง)

LIRT

นายเกษม อุทยานิน: ผมนขอเสนอ
นายสินทร์ จันทร์สถิตย์

(มีสมาชิกรับรอง)

พันโท กมล พิจิตรคดีพล: ผมนขอ
เสนอ นายอากาศเอก ชู สุทธิโชคิ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ: ครบ
๕ ท่านแล้ว ผู้ใดจะเสนอใครต่อไปอีกบ้าง
(ไม่มีสมาชิกเสนอชื่อผู้ใดอีก)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มี
ชกให้เลขาธิการอ่าน

นายเจริญ บัฒนาโร (ผู้ทำหน้าที
เลขาธิการสภาาร่างรัฐธรรมนูญ): รายชื่อ
ท่านกรรมการวิสามัญพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำ
สวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓ มีดังนี้คือ ๑. หม่อม
ราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ ๒. นายวิคณ์
เพชรจันทร์ ๓. นายพิศ บัฒนาโร

๔. พระยาอรรถกรวิชัยนิพนธ์ ๕. พลเรือตรี
ฉวลิย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ ๖. นายมณูญ
บริสุทธิ์ ๗. หลวงอรธรไถวัลย์ที ๘. นาย
สินทร์ จันทร์สถิตย์ ๙. นายอากาศเอก
ชู สุทธิโชคิ

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ:
กำหนดการแปรญัตติ

พระยาอรรถกรวิชัยนิพนธ์ (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม): รัฐบาลเสนอ
แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ:
รัฐบาลเสนอแปรญัตติภายใน ๗ วัน มีท่าน
ผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นบ้าง

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่าง
อื่น)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มี
เป็นกันั้นว่าแปรญัตติภายใน ๗ วัน

สำหรับวันให้มทระเทียบวาระประชุม
แล้ว ผมนขอปิดประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๐.๕๐ นาฬิกา

คณะกรรมการพิจารณารายงานการประชุม

- เจริญ บัฒนาโร
- น.ท. มานะ สังข์วิจิตร
- พล. ร.ท. ศรี ศาวราว
- พล. ท. กฤษ ุฒเนกัณฑ์
- มาลัย ชูพินิจ

- เล็ก จารุณี
- ผู้จกรายงาน
- โสมเจลา สัพลากร
- ฉันทนา ชานเป็อม
- กฤษม พลอยสงวาลย์
- สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ

น.อ. ชิตชัย สุวรรณพฤกษ์

ธนู บุณยรังค์	ผู้ตรวจงาน
จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	„
แผ้ว หนูพุกค์ม์	„
สินธุ์ชัย ชื้อสตัยต์	„

ตรวจแล้ว วันที่ / /

สุพันธุ์ จิตรภักดี

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

หัวหน้ากองการประชุม

ประเสริฐ ภิฑมะสุคนธ์

รองเลขาธิการฯ

เจริญ ปั่นชาโร

เลขาธิการสภาฯ

พล.อ.ส. สุทธิสารวงกร

ประธานสภาผู้ทรงคุณวุฒิ

